

[Ove Hansen.]

På baggrund af den strid, der ofte er mellem sognekommunerne og amtsrådene om ligningsforholdets fastsættelse, kunne jeg tænke mig at rejse det spørgsmål, om det i det hele taget er nødvendigt mere for sognekommunerne at skulle fastsætte et ligningsforhold. Efter 1961-loven er vilkårene for fastsættelse af ligningsforholdet væsentligt ændret. Nu drejer det sig ikke mere om, hvor stor en part der skal udskrives i skat på fast ejendom og hvor stor en part på personlig indkomst, men derimod om, hvor stor en part der skal lignedes på grundværdi og hvor stor en part på personlig indkomst: Bygningsskatterne lades nu ude af betragtning ved fastsættelsen af ligningsforholdet, idet disse skatter nu er fikseret. Dertil kommer, at sognekommunerne nu skal yde et tilsvarende svar til amtskommunen. Det er således ret væsentlige ændringer, der har fundet sted med hensyn til fastsættelsen af ligningsforholdet og vilkårene for fastsættelsen. Jeg vil gerne spørge den højtærede indenrigsminister, om det ikke ville være mest hensigtsmæssigt at fratage kravet om et ligningsforhold, som i realiteten ikke mere eksisterer eller i hvert fald er ændret væsentligt. Jeg kunne tænke mig, at man løste problemet på tilsvarende måde som i de større sognekommuner, nemlig de kommuner, der har mindst 3.000 indbyggere. I sådanne kommuner kan man med amtsrådets samtykke beslutte, at grundskyldpromillen skal være så og så stor, f. eks. 20, 25 eller 30, uden at der fastsættes et egentligt ligningsforhold. Jeg har den opfattelse, at man i sognekommunerne ville være tilfreds med en sådan løsning. Det ville styrke tilliden til det kommunale selvstyre, og den utilfredshed, der jævnlig opstår, når et amtsråd omstøder et sogneråds beslutning med hensyn til ligningsforholdet, ville ophøre.

Det foreliggende lovforslag går ud på, at grundskyldpromillen i sognekommunerne skal placeres et sted mellem 35 og 10.

Jeg synes, man skal overlade til kommunerne selv at bestemme grundskyldpromillens størrelse inden for dette interval, alt efter hvad sognerådet finder mest hensigtsmæssigt. Jeg ville være glad for at høre, om den højtærede indenrigsminister kunne tænke sig en løsning som den, jeg her har foreslået.

Med disse ord anbefaler jeg lovforslaget til vedtagelse.

Thisted Knudsen: Det ærede medlem hr. Ove Hansen udtalte — og gjorde sig på en måde dermed også til talsmand for den højtærede indenrigsminister — at det var med behersket glæde, man anbefalede dette lovforslag. Jeg konstaterer dog, at det er med glæde, og så kan vi i og for sig være tilfredse.

Det er selvfølgelig rigtigt, hvad det ærede medlem udtalte, at lovforslaget er et resultat af de forhandlinger, der foregik i sommer om den økonomiske politik, som vi skulle følge i hvert fald et stykke tid fremefter. Jeg lægger ikke skjul på, at vi inden for venstre ikke var helt tilfredse med det resultat, der på dette område blev opnået. Vi ville gerne være gået længere ned med det loft, der efter vor opfattelse bør ligge over beskatningen af jordværdierne. Vi måtte imidlertid affinde os med det resultat, som det foreliggende lovforslag er udtryk for, nemlig de 35 promille som maksimum for den kommunale grundskyld.

Det, der i dette øjeblik sker — det ved alle tingets medlemmer — er, at de offentlige udgifter for kommunernes vedkommende er i uhyre stærk vækst. Vi kan tage et område inden for de kommunale budgetter som lønningerne. De første resultater af de foreløbige undersøgelser af amtskommunernes udgifter for året 1963-64 viser meget voldsomme stigninger. Jeg vil regne med, at de fleste amtskommuner kommer til at notere stigninger på mindst 25 pct., måske op til 40-45 pct. Der er for mig ingen tvivl om, at også alle andre